

El rector D. Toni Roig va aconseguir crear en poc temps una vertadera comunitat on la gent del barri, fos de l'edat, creença o posició social que fos, participava activament en totes les activitats que es duïen a terme, que eren moltes.

Les misses passaren d'ésser una obligació a una vertadera devoció, on la gent es reunia amb alegria per a pregar, compartir i escoltar els sermons d'aquell capellà petitó, gran de cor i enteniment, que des de l'altar i diumenge darrera diumenge, transmetia amb una valentia impròpia d'aquells anys uns conceptes totalment innovadors i progressistes en qüestions religioses, polítiques i socials.

Les misses dels diumenges de l'Encarnació ben aviat traspassaren fronteres i persones d'altres barris de Palma, mogudes per la curiositat, feien una primera visita fins que, contagiades per l'esperit de les celebracions, entraven de bon gust a formar part d'aquell grup de gent engrescada.

Don Toni va saber aglutinar la joventut al seu costat i amb saviesa, els hi donà ales. Els joves i al·lotes, a l'ombra de la parròquia i d'aquells esplèndids arbres del pati, feren el que mai havien fet abans. I començaren a volar. Reunions, club parroquial, biblioteca, excursions, concerts i sobretot, les actuacions anunciades baix el suggerent títol de "Escala en Hi-Fi

" que es representaven dues vegades a l'estiu, de nit i a la fresca i que esdevingueren en vertaders espectacles de llum, música i color, on cada participant donava el millor de sí mateix,

dirigits, com no, pel meu cosí Toni que a la fi va poder donar sortida a la seva immensa creativitat i genialitat. El pati de “

l'Olympia

” quedava petit per a acollir a tantes famílies que acudien a gaudir d'aquelles vetllades i que, sense adonar-se'n i aplaudint, anaven creant els sòlids fonaments d'una de las comunitats parroquials més compromeses d'aquells anys.

El meu pare, a l'entremig d'una de les vetllades, va representar amb gran èxit un monòleg del còmic català “Capri”. Durant molt temps, quan la gent el veia pel carrer el senyalaven i deien: “Mira, en Capri!”. Avui dia, quan s'enfada amb les entitats bancàries, que és molt sovint, repeteix encara, inevitablement, la frase del seu moment de glòria teatral: “Els bancs, quan t'hi acostes, semblen bancs de pedra!”

També inicià la seva singladura un grup de *boy-scouts*. El meu cosí Pere fou dels primers escoltes de la parròquia i quan els diumenges arribava a casa seva després de l'excursió, amb l'uniforme, la motxilla ben carregada i aquella cara d'alegria, em produïa una enveja terrible. Poc després i convençuts els pares de la bondat d'aquella gent, vaig ingressar com a “minyó” a la Patrulla dels Lleons, de la Secció Unitària de l'Agrupament Jaume I.

El cau era al darrer pis de camerinos, a l'esquerra de l'escenari del pati. La parafernalia que anys en
rera
m'havia captivat a l'església dels Caputxins, la tenia ara a la meva disposició. Els banderins de patrulla, les eines com la destal, el piolet o la pala americana, cordes d'escalada, estris de cuina, tendes de campanya... tot era nou per a mi i l'aventura que amb tot allò intuïa, em deixava fascinat.

Però l'aventura durà poc. Per manca de caps responsables, la unitat es va desfer i tancat el cau, va desaparèixer molta gent i la il·lusió dels qui quedàrem. La recuperàrem ben aviat. Un petit grup format per en Pere Bosch, Bernat Homar, Bernat Pomar, Paco Simó i jo, decidirem que aquella història continuava i cada dia, una estona als horabaixes, anàvem al cau a fer tertúlia i mantenir en bon estat el material.

La constància va donar fruit. Un jove vicari destinat a la parròquia, en Tomeu Suau, va agafar les brides del petit grup i posà de nou en marxa l'activitat que reclamàvem i tant necessitàvem. Poc després, el matrimoni format per en Josep Maria Magrinyà i na Paquita Bosch, es va fer càrrec de l'agrupament i la cosa va començar a rutllar. Nova gent, nou cap (en Bernat Homar, com a persona de més edat, assumí la responsabilitat) i per a alegria nostra, la creació de l'agrupament femení Verge de Lluc, situat a l'edifici de camerinos a la dreta de l'escenari, per si de cas.

El primer estiu organitzàrem un campament al pinar de Ses Covetes de Campos. Quinze dies abans, en Tomeu Suau i jo hi anàrem per a confirmar els permisos. El viatge, en la moto Vespa del consiliari, fou tota una aventura. Amb un sol de justícia i per l'antiga carretera, arribàrem primer a Lluçmajor i després a Campos. Fins a Ses Covetes, camí de carro amb molts sotracs i pols. Però va valer la pena. El paisatge que poguérem contemplar en arribar, ens deixà meravellats. Pinar i més pinar, immenses dunes d'arena blanca com la neu. I la platja. A dreta i esquerra i fins que es perdia de vista, tot era platja, coberta per muntanyes d'alga que els pagesos anaven a carregar en carros i que feien servir de llit per a les vaques que, en aquell temps, omplien els nombrosos horts de la que era fèrtil terra. Poques cases de pescadors, totes en línia mirant la mar, formaven el llogaret de Ses Covetes. I a ponent, al final de la inacabable platja, les cases de Sa Ràpita, encaixades entre el blau del cel i la mar.

Apunts Victor M. Cuadrado

Escrit per Victor Manuel Cuadrado Lladó

dilluns, 5 de març de 2012 20:58 - Darrera actualització dilluns, 5 de març de 2012 22:22

I la mar. Quina mar. Lluminosa, reposada, silenciosa. Solament es sentia la lleugera remor de les ones que tranquil·les arribaven per a besar la platja i desaparèixer, després de tant llarg viatge, en la blanca arena. Blau, verd, maragda, violeta, blanc. Una sintonia de colors que feien d'aquelles aigües un paradís únic, verge, sensual i...fràgil.

Arribats a ciutat, anàrem a Ca's Català. Els Magrinyà, després d'escoltar el resultat de la nostra expedició, ens obsequiaren amb un refresc asseguts a la terrassa del seu preciós xalet, just davant la mar, que em va deixar enamorat. Anys més tard, la meva esposa i jo hi vàrem viure mentre es construïa el pis que havíem comprat a Palma i al que, una vegada acabat, no frisàrem gens ni mica d'anar-hi per no haver de deixar aquella hermosa i bucòlica caseta, romàntic refugi dels dos primers anys del nostre matrimoni.

Acabada la visita i tornant a casa, a la primera volta davant l'hotel Maricel la moto va patinar. Conductor i passatger caiguérem a terra. Ningú es va fer mal. La sotana va protegir en Tolo i a mi, m'imagino, l'àngel de la guarda.

L'acampada va ésser un èxit. Baix la soporífera ombra dels pins i amb la monòtona simfonia de les cigales, edificàrem el nostre diminut poble. Grans tendes, amb màrfegues que omplíem d'alga de la platja per a dissimular la duresa del terra a l'hora de dormir. Menjador, cuina i latrina construïdes amb troncs, segons les tècniques escoltes apreses als manuals. I un petit altar, també de fusta, on el consiliari, cada dia, oficiava missa de campanya a la devota tropa.

Jocs, banys a les transparentes aigües d'es Trenc, cuinar, escurar...tot era una festa. I a posta de sol, llargues passejades a vorera de mar per la deserta platja, un dia a Sa Ràpita, l'altre a la Colònia de Sant Jordi, mirant embadalits com els pagesos carregaven d'alga o agafaven pu, una mena de cuquets que serveixen d'esca per anar a pescar.

L'última nit, un pescador que vivia a Ses Covetes i que ens subministrava peix pel dinar, ens va convidar a sopar d'uns extraordinaris fideus cuinats per la seva dona amb foc de llenya, damunt l'arena de la platja. Aquell sopar, amb la única llum d'un fanal de petroli i una bòveda d'estrelles que ens contemplava des de allà dalt, va quedar gravat a un racó especial de la memòria de tots nosaltres. Anys després, vaig saber que aquell bon home havia mort ofegat al caure a la mar des de la seva barca. No sabia nedar.

Deixàrem les tendes i les instal·lacions montades, ja que ocupava el nostre lloc la secció femenina de l'escoltisme parroquial, l'Esplet Verge de Lluc. Férem el *ronsero*

fins que arribaren elles. I aquell dia varen començar entre els dos grups una sèrie d'històries d'amistats, encants, desencants, gelosies, amors i desamors, que duraren molts anys. Algunes, resistint el pas del temps, encara dura.

Als anys següents, l'escoltisme va ocupar per complet la meua vida. Va ésser la meua vida. Vaig assumir entusiasmat, la forma, els hàbits i la filosofia que a Anglaterra havia dissenyat un tal Baden Powell, pensant en millorar la joventut del seu entorn. El que coneixíem per "esperit escolta".

Bàsicament, les activitats consistien en una reunió setmanal els dissabtes a la tarda i la sortida o excursió, un diumenge cada mes. Però no en teníem abastament i, com una gran tela d'aranya, aquell estil de vida ens va atrapar per complet. Cada dia fèiem una passada pel cau, on quasi tots coincidíem, per fer la xerradeta o, molt més interessant encara, controlar les activitats de les nostres veïnades i, amb un poc de sort, compartir amb elles uns moments de rialles o alguna inquietant mirada, tornant després, pletòrics, a casa nostra.

L'escoltisme estava sempre present en totes les activitats parroquials. Aquells nins i nines d'uniforme, amb el *foula*
rd al
coll, organitzaven, servien i treballaven en tots el trulls o saraus que Don Toni montava
. O cantaven a les celebracions, amb els seus instruments musicals, les cançons que, amb el temps, esdevindrien clàssics a les misses amb certa aparença
progre
de qualsevol església de Mallorca dels anys seixanta i setanta.

Durant aquells anys i carregats com a muls, anàrem descobrint poc a poc la nostra estimada i hermosa terra. Si bé es cert que la Serra de Tramuntana era el nostre espai predilecte, tota l'illa va ésser testimoni de les anades i vengudes d'aquell grup d'al·lots uniformats que tranquil·lament asseguts a terra, esperaven a les places dels pobles l'arribada del tren o l'autobús de línia per a tornar a ciutat, després d'una esgotadora jornada de pujar i baixar muntanyes o recórrer, quan encara era possible, els camins i camades del pla de Mallorca.

Un dels primers anys i quan en Joan Torres, català que feia el servei militar a Mallorca, era cap de la secció, posàrem en pràctica la tècnica *d'azimut* que ens havia ensenyat. Sortint a posta de sol de Son Ferriol, molt a prop de Palma, travessàrem Mallorca de nit, seguint unes coordenades prèviament fixades, amb la sola ajuda d'una brúixola, un xiulet i una llanterna, no trobant més obstacles al nostre pas que els boscos de pins i alzines, marges, torrents i camps de conreu. A les set del matí i quan tímidament el sol es despertava darrera les muntanyes de la Serra de Llevant, érem als peus del Puig de Sant Salvador de Felanitx, el nostre destí. Avui, no podríem arribar ni al llogaret de Sa Casa Blanca.

Complint amb les autoimposades normes d'austeritat i supervivència, dúiem al damunt el mínim indispensable per a passar uns dies fora de casa sense haver de recórrer a cap ajuda externa, com les botigues o bars dels pobles per on passàvem. El menjar el cuinàvem nosaltres mateixos d'una forma senzilla, amb un fogonet d'esperit de cremar anomenat *escudellòmetre*, que reunia amb un mateix estri l'olla, paella, plats, coberts i tassó. A les nits d'hivern, mentre bullia la sopa de sobre, aquell fogó escalfava l'interior de la tenda on, tots ben junts i amb els ulls llagrimosos degut a l'efecte de la combustió, ens arreceràvem del fred, intentant tapar amb paper de diari les inevitables goteres d'aquelles feixugues tendes de lona, antecessores de les que anys més tard, amb doble sostre i de *nylon*, serien impermeables.

Alguns amos i madones de les possessions per on passàvem, moguts per la compassió al veure aquells al·lots amb bolics a l'esquena, morts de fred i ben xops, ens deixaven dormir a les païsses o a les cases i a vegades, compartir amb ells el sopar, asseguts vora el reconfortant foc de la foganya. Privilegis que poguérem gaudir, afortunadament, quan aquelles bones gents no veien als excursionistes, encara, com a intrusos de la seva gelosa intimitat.

Aplicant el principi escolta "procura deixar el món una mica millor de com l'has trobat", mai deixàvem fems, ni restes de fogueres, ni res. Una sana costum que duc a terme avui en dia quan surt al camp o a la muntanya, recollint en una bossa les llaunes i altres deixalles que vaig trobant pel camí fins que, desgraciadament i ben aviat, la bossa queda plena.

Cada sortida era una aventura. I la sensació de llibertat, immensa. Contemplant sortides i postes de sol enfilats als cims més alts de la serra, seguint torrents, travessant boscos o baixant en *rappel*/verticals parets de roca, aprenguérem a gaudir de la natura, de la nostra terra, a estimar-la i respectar-la.

El consiliari Tomeu Suau, més conegut per "Tio Tolo", va sentir la cridada de la selva i se'n va anar a l'Àfrica, de missioner a Burundi. En el seu lloc arribà un jove sacerdot, llarg i prim, que responia al nom de Guillem Miralles. Ben aviat i seguint la costum, va ésser per a tots nosaltres el " Tio Guillem". Amb ell i durant els pròxims anys, vaig compartir els millors i pitjors moments de l'escoltisme fins que, casat i pare de família, vaig deixar definitivament aquella aventura que per a mi i a n'aquell moment de la meva vida, ja no ho era.

Don Toni Roig, rector de l'Encarnació, havia decidit feia uns anys tirar a terra les antigues construccions, vendre la meitat del solar a una empresa constructora i a l'altra meitat, edificar un nou i modern temple. Així ho va fer. Amb una gran festa organitzada pels agrupaments escoltes, s'inicià l'enderroc de les velles parets, camerinos, escenari, pistes de ball, *palcos*... I es talaren els magnífics arbres del pati, muts testimonis dels picants espectacles de les *vedettes*

, les multitudinàries "Escala en Hi-Fi

" i de les il·lusions i esperances de tantes i tantes persones en un projecte iniciat i dirigit per

aquell sacerdot de pel curt i mirada llarga, que quan va veure caure la primera branca del primer arbre, començà a penedir-se de la seva decisió. Penediment que mai l'abandonà.

Sense camerinos, no hi havia cau. Mentre duraren les obres de la nova església, els dos agrupaments es traslladaren a la planta baixa de la finca on vivien els Magrinyà al carrer Julià Alvarez

, de la seva propietat. Els grups havien crescut molt i l'activitat era intensa. Moltes de les reunions de caps i altres, es feien al pis de la família. Per a aquell matrimoni va desaparèixer la intimitat i la vida familiar. Tot el dia hi havia gent a la seva casa i casa seva estava oberta, sempre, a tothom. En Josep Maria i na

Paquita

varen ésser per a tots nosaltres un punt de referència, una llum, un consell experimentat i serè en aquells turbulents i difícils anys de la càndida adolescència.

Tantes fronteres havien traspassat les misses de l'Encarnació, que les matines de Nadal, monopolitzades pels agrupaments escoltes, hagueren de celebrar-se a un altre lloc degut a la gran afluència de gent que hi assistia. La nit del 24 de Desembre de l'any 1970, a l'església de Santa Caterina de Siena al carrer de Sant Miquel de Palma, es varen viure uns dels moments més difícils i hermosos

d'aquells desconcertants anys. En plena decadència de la dictadura, el control i la repressió eren, si cap, més fortes que mai. Uns dies abans de Nadal, alguns caps de l'escoltisme havien passat per comissaria per a declarar, acusats de participar en activitats subversives. La missa de matines, amb la por i l'orgull a flor de pell, serà recordada per tots els que hi assistírem. Entre els centenars de persones que omplien el temple, hi havia camuflats, però plenament identificats, alguns policies de la secreta. El

Tio

Guillem, que oficiava la missa, amb una valentia i coratge desconeguts va fer un sermó d'antologia, proclamant i defensant els valors de la llibertat i la dignitat humanes. Moltes persones tenien els ulls plens de llàgrimes. Acabada la missa, cantàrem agafats de les mans "No serem moguts". Tothom plorava. N'ha quedat com a testimoni, l'inesborrable record de tots els presents i una magnífica i compromesa portada del fulletó, dibuixada per

n'Adrià

Pujol.

Apunts Victor M. Cuadrado

Escrit per Victor Manuel Cuadrado Lladó

dilluns, 5 de març de 2012 20:58 - Darrera actualització dilluns, 5 de març de 2012 22:22

Foren uns anys intensos. L'amor, la passió continguda, el compromís amb una país i una llengua incipients. Tot era nou i obríem camí sense saber ben bé a on anàvem.

(Fragments del relat de Victor Manuel Cuadrado:

"Assegut a una roca a vorera de mar"